

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

STAFÉTA
A FÖLD KÖRÜL

Fiatalok
A zárral szemben

Az egység lelkesége
Ami vitathatatlan

Közelelti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Gyöngyi Marianna,
Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest

Felölös vezető: Komornik Ferenc

Terjesztő: Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Elölízelhető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Elölízelési díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előlízelés: 10 000 Ft

Címnap és háttap: Papp Gábor

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN)
Amerikai Egyesült Államok: Living City
Argentína: Ciudad nueva
Belgium: Nieuwe Stad
Brazília: Cidade Nova
Bulgária: Nov Svjat
Cseh Köztársaság: Nove mesto
Dánia: Ny Stad
Franciaország: Nouvelle Cité
Fölöp-szigetek: New City
Hollandia: Nieuwe Stad
Horvátország: Novi Sijet
India: Living city
Japán: Uno
Kanada: Nouvelle Cité
Katalónia: Ciutat nova
Kenya: Africa New City
Nouvelle Cité
Kína: San Sing
Kolumbia: Ciudad Nueva
Korea: Kumul
Lengyelország: Nowe miasto
Libanon: Al-madina al-dzsadida
Litvánia: Naujasis Miestas
Mexikó: Ciudad Nueva
Nagy-Britannia: New City
Németország: Neue Stadt
Pakisztán: Hayat
Portugália: Cidade Nova
Románia: Oraş Nou
Spanyolország: Ciudad Nueva
Svédország: Enad Värld
Szerbia: Novi Svet
Szlovákia: Nové Mesto
Szlovénia: Novi svet
Uruguay: Ciudad Nueva
Venezuela: Ciudad nueva

**HISZEK AZ ÉLET
ÉRTELMÉBEN**

Az ember életében nagyon sok más emberrel találkozik, érintkezik, akarja vagy nem akarja. A személyiségünkől függ, hogy mennyire lépünk kapcsolatba velük. Vannak, akik csak a minimális érintkezést fogadják el. Vannak, akik otthon, a munkahelyükön, barátaik körében és rokonaikkal is társaságban élnek, és szerintem ez már nagy dolog. Olyan emberekkel is gyakran találkozom, hála Istennek, akik még a „kötelező” kapcsolatok mellett is nyitottak mások felé, a lépcsőházban, a villamoson, az áruházban. Amellett, hogy tulajdonságainktól függ, hogy „szeretünk-e” nyitottak lenni, akaratunkkal is alakíthatjuk ezt a tulajdonságot magunkban. Chiara Lubich mindig kiemeli, hogy lépünk ki önmagunkból és fordulunk a mellettünk lévő emberhez. Én magam nem vagyok könnyedén nyitott személyiség. De Chiara tanítását követve megtanultam, hogy ez nem érzés, hanem elhatározás kérdése, és azt tapasztalom, hogy alakíthatom a személyiséget nyitottabbá, figyelmesebbé, mások problémái iránt fogékonyabbá. Jézusban teljes emberré válhatok.

Egyik ismerősöm nem lát, felnőtt korában vesztette el a látását a sokadik szemműtét után. Ezután sokat küzdött és ma is küzd, hogy értelmesen éljen. Annak ellenére, hogy nem hisz Istenben, emberségében olyan utat keresett, amivel életének és mások életének is értelmet adhat. Több könyvet írt, melyekben nem látók és más sérült emberek életét mutatja be, akik bár nehézségeik vannak, mégis vállalják a sorsukat és boldogok is. Most hangfelvételeket készít a természetben a nem látó gyermekek számára.

Elgondolkodtam. Én, amikor „nem látok” – nem látom értelmét – akkor is megteszem-e a jót? Mindig tanulhatunk má-

soktól és rácsodálkozhatunk mindarra, ami közös bennünk. Mint például az életbe vetett hitünk.

Horváth Viktória
Budapest

**KÁVÉSZÜRCSÖLÉS
KÖZBEN**

Az egyik hétfői nap reggelén azon kezdtem el gondolkodni, hogyan tehetném hasznossá a napomat. Eszembe jutott, hogy talán elmehetnék futni egyet, de nem volt túl nagy kedvem megtenni az erőfeszítést, hogy felöltözzek, felhúzzam a cipőmet, és a még félig alvó lábaimat megterhelő mozgásra kényszerítsem. Ehelyett a reggeli kávémat szürcsölgetve leültem a nappaliban, és a kezembe vettem a kupac tetején lévő, éppen nemrég érkezett Új Várost, hátha találok benne valami biztató gondolatot.

Szinte hihetetlen módon meglepett, és fejbe kólintott a fiatalok sportolási szokásairól szóló cikk. Éppen azokat az értékeket fogalmazták meg nagyon érett és határozott módon, mint a küzdelem, a kitartás, vagy a kemény munka, amelyek számomra is nagyon fontosak... de pont azon a reggelen mindegyiknek híján voltam. Én is abból a „társaságból” nőttem ki, amelyben most ők vannak, de egyáltalán nem emlékszem, hogy ennyi idősen ilyen tisztán láttam volna a sport értékét, arról nem is szólva, hogy ilyen kitartóan üzentem volna. Szóval le a kalappal a fiatalok előtt...

Mondanom sem kell, hogy éppen elég volt ez a reggeli olvasmány egy határozott kezdőlökésnek, és nem sokkal később lihegve, de boldogan értem vissza a lakásunkhoz, hogy aztán újra belevessem magam a hétköznapi jóval szürkébb, de nem kevesebb kitartást igénylő feladataiba.

Kovács Berci
Pilisszentiván

Nézőpont

- 5** **Fiatalok jövőképe**
Személyes kapcsolat

Európa

- 6** **PÁRBESZÉD**
Európa új szemmel

Az élet ígéje

- 8** **JÚNIUS**
Életet adni a világnak

Az egység lelkesége

- 10** **TISZTA FORRÁSBÓL**
A hírüladás vitathatatlan módszere
- 12** **LELKISÉG +**
Sok-sok csillag
Megújuló remény

Aktuális

- 14** **Labdarúgó EB**
Közelelti Kávéház
Szegeden
- 15** **Olimpiai Nap június 23.**
London
- 16** **GENFEST 2012**
A zárral szemben

Társadalom - kultúra

- 18 KIK VAGYUNK
Nem a cigányokat,
az embereket

- 21 MINDENNAPJAINK
Többlet(t)
22 RUN4UNITY
Pályán a jövő

Életmód

- 24 MEGKÉRDEZTÜK
A napozásról
Búcsú a szorongástól
26 ONLINE SOROZATUNK
A nevelés útvesztői

Kreatív oldalak

- 28 ALKOTÓ
Miért énekel a
fülemüle?
30 MÉDIAVILÁG
Kaláka, Fényművészet,
Malom és kereszt
31 OKOS KAVICS
Gyermeknap

IGAZI KÖLCSONÖSSÉG

A kölcsönösség felfedezésre vár. Már évekkel ezelőtt elgondolkodtam egy kedves ismerősöm tapasztalatán, aki családsegítőként roma asszonyoknak segített a háztartás tudományának elsajátításában. Látna némelyik család nélkülözését, férjével szétnézett saját házuk táján, hogy mit adhatnának oda, amire nincs feltétlenül szükségük. Használati tárgyak, némi krumpli és hasonlók vándoroltak át a cigány családokhoz. Volt, aki közülük megismerte az élet ígését, és maga is elkezdte élni az adásnak ezt a kultúráját.

Az egyik asszony, akit otthagyt a férje, odaajándékozta az üresen maradt fekhelyet annak, akinek nem volt. És az újonnan elsajátított konyhai fogások gyümölcseként vitt a frissen kisült pogácsából ismerősömnek, akitől a kunsztot tanulta. Ebben a gesztusban felcsillan valami mélyen emberi: a kölcsönösségre vagyunk teremtve, erre vagyunk, ebben érezzük magunkat boldognak.

A Fokoláre Mozgalom már évtizedek óta működtet egy kórházat Fontemben, a kameruni dzsungel sűrűjében. Hazalátogató barátomat, a kórház egyik sebészét kérdeztem, hogyan tudják anyagilag fenntartani az intézményt. Meglepett, amikor kiderült, hogy a betegek nem kapnak mindent ingyen, hanem hozzá kell járulniuk gyógyításuk költségeihez. Én azt képzeltem, hogy a tehetősebb földrészek adományából finanszíroznak mindent. Ezzel szemben Fontemben a gyógyító orvos feladataihoz tartozik, hogy leüljön a beteggel, megbeszélje vele egészségi állapotát, a szükséges gyógykezeléseket, és azt is, hogy mivel és hogyan tud hozzájárulni a gyógyítás költségeihez. A műtéteket így sem tudja egy afrikai kifizetni, de valamivel hozzá tud járulni annak költségeihez. Így hát van olyan beteg, aki pénzzel, de van olyan is, aki a kórház veteményes kertjében végzett munkával járul hozzá a gyógyító intézmény fenntartásához.

Az európai szolidaritás eszme az elmúlt évtizedekben túlságosan is az egyéni szabadságjogok logikája szerint alakult. Ami egykor a tevékeny felebaráti szeretet fogalomkörébe tartozott, az ma szerzett joggá vált, amit a törvény eszközeivel ki lehet kényszeríteni. Ez kétségtelen előrelépésnek tekinthető, mert a megsegítést nem bízta a jótévedők néha változékony hangulatára. De a törvény ereje nem tudja megmozgatni a szíveket. A kirekesztettség elleni médiakampány nem tud jó ismerősi viszonyokat szülni. Erre az evangélium képes és talán olyan más ősi bölcsességi forrás, amely tudja, hogy mi az ember java.

Tréfásan azt szoktam mondani, hogy nem csupán *családbarát munkahelyre*, hanem *munkahelybarát családra* is szükség van. Nagyon is üdvös, ha olyan törvényi feltételeket teremtünk, amely védi az édesanyákat, segíti a családokat a gyermekvállalásban. Valahol azonban meg kell értenünk a munkaadókat is, akik a mai teljesítménycentrikus világban komoly gondokkal küszködnek a humán erőforrások terén. A minap egyik munkatársam kérte, hogy változtassunk munkarendjén, hogy a kisgyermekei körüli teendőit jobban el tudja látni. Férje is eljött erre a beszélgetésre, ahol én is megoszthattam velük munkaszervezési gondjaimat. Úgy tűnik, hogy együtt kieszeltük a megfelelő megoldást. Számomra ez a fajta kölcsönösség, legalábbis a kis és közepes vállalkozások esetén, egyáltalán nem tűnik lehetetlennek. És miért ne tekinthetnénk ezeket a vállalatokat egyfajta laboratóriumnak, ahogy a kölcsönösség új mintáit kísérletezzük ki? Egyben azt is jobban megérthetnénk, hogy miért van szükség a *szolidaritás* mellett a *testvériségre* is, mint társadalmi-politikai kategóriára.

Tóth Pál

ÚJRA GEN ROSSO

A napokban hallottam valakitől, hogy a Genfest előtt valószínűleg koncertet ad Budapesten a Gen Rosso is, az első „gen zenekar”, amely nagyon sokat jelent számomra. Húsz évesen sokszor felmerültek bennem ehhez hasonló kérdések: „Mi az életem célja? Hogyan élhetném le jól az életet?” Vágytam arra, hogy hiteles keresztény életet éljek, s az utat kerestem, ami segítené ezt elérni. Sok mindennel próbáltam kitölteni a napjaimat, de igazán mindig hiányzott valami. Több közösséget megismertem, de egyikben sem találtam meg a helyemet. Ekkor hívott el egyik ismerősöm egy számomra kevésbé ismert együttes koncertjére. A szokásos előadásra számítottam, de ahogy teltek a percek, egyre jobban megragadott a légkör, amit ott tapasztaltam. Erősen érződött, hogy az együttes tagjai egymással is, a közönséggel is folyamatos, szép kapcsolatot tartanak. Persze nemcsak a légkör, hanem a dalok szövege is tetszett, az egyik különösképpen nagy hatással volt rám, – „A béke reménye” – egy szebb világról, a szeretetről szólt. Mély benyomással jöttem el és éreztem, hogy sokkal többet kaptam az egyszerű zenei élménynél. A koncert után pár nappal lehetőség adódott találkozni az együttes tagjaival, ahova örömmel el is mentem,

hisz szerettem volna többet tudni róluk. Sokat meséltek az életükről, s még inkább érezhető volt a kölcsönös szeretet légköre. Megdöbbentő és érdekes történeteket hallottunk tőlük, mindegyik a konkrét, életre váltott szeretetről szólt, ami – tapasztalataik szerint – minden helyzetben megoldás lehet. Elgondolkodtam a hallottakon, s vágytam arra, hogy jobban megismerjem azt a lelkeséget, amelyet ez a soknemzetiségű, sokféle, vidám ember élt egységben. Hamarosan sikerült felvennem a kapcsolatot azokkal a fiatalokkal, akik ugyanúgy a Fokoláre Mozgalom tagjai voltak, mint a Gen Rosso. Így lassanként bekapcsolódtam én is ennek a közösségnek az életébe.

Sok erőt adott a tudat, hogy nem vagyok egyedül a mindennapok küzdelmében, sőt, sokan éljük ugyanazt, sokan számíthatunk egymásra. Úgy éreztem, megtaláltam azt a kincset, amit kerestem, hogy az új élet gyökereiben megváltoztattam, és értelmet adott a tetteimnek.

A kisebb-nagyobb tapasztalatokon keresztül megértettem, hogy az Isten iránti és a felebaráti szeretetet élve találom meg az igazi örömet és békét, s érdemes mindig újrakezdeni.

Egy életre szóló ajándékot kaptam az-
al a bizonyos koncertjeggel.

T. K.
Budapest

ADNI A FÉNYT

Az elmúlt hónapok során – amikor esténként hazafelé tartunk feleségemmel a miséről – jó kapcsolat alakult ki egy buszsofőrrel. Néha csak köszönünk egymásnak, máskor néhány mondatot váltunk. Ő mindig rendkívül előzékeny és segítőkész velem, mozgáskorlátozottal szemben. Már régebben megosztotta velünk, hogy beteg.

Legutóbb a köszönést követően rákérdeztem, hogy van most. Szomorúan mondta, hogy rosszul, mert mély lelki fájdalma van. Hazafelé tartottunk, már az utolsó előtti megállónál voltunk, amikor édesapja halálát mondta el nekem. Leginkább ő volt azon, hogy apja a betegségével kórházba kerüljön, de ott egy szerencsétlen fejsérülés miatt elhunyt. Magát érzi emiatt felelősnek és állandóan az foglalkoztatja, ha nem erőltette volna a kórházat, apukája ma is élne. Próbáltam megvigasztalni, hogy édesapja Istennél van, imádkozunk érte, és nyugodjon meg ebben a hitben. Néhány perc leforgása alatt megnyugodott és hálásan köszönte a megértő, vigasztaló szavakat. Érezni lehetett, hogy elgondolkodott a hallottakon, mélyen érintette együttérzésem, megoszthatta valakivel mély fájdalmát. Én pedig feleségemmel nagy hálát éreztem, hogy tudtuk adni a fényt, a Feltámadottat, akivel a szentáldozásban találkoztunk.

Szántó Lajos
Szeged

TÁMOGATÁS

Ezúton is hálás köszönetemet fejezem ki, hogy már évek óta ingyenesen küldik havonta a lapot. Kisnyugdíjasok lévén, anyagi helyzetünk azóta sem változott, és a családban lévő munkanélküliek miatt (mindkét menyem), a négy unoka támogatására fordítjuk a nehezen megtakarított forintokat. A színvonalas lapban olvasott írásokból is erőt kapunk a nehézségek elviseléséhez.

Isten áldja meg Önöket, és mindazokat, akik ezt lehetővé teszik.

Köszönettel és tisztelettel:

A. J.
Budapest

FIATALOK JÖVŐKÉPE

Végzős egyetemistaként a felsőoktatás és a munka világának határán állok. Innen nézve a nagybetűs életbe való átlépés nem tűnik egyszerű feladatnak. Ezt az is igazolja, hogy sokan egyetemista ismerőseim közül inkább meghosszabbítják a diákéveket, mint hogy kilépjenek a bizonytalannak tűnő jövőbe. Vanak, akik tudatosan alakítják így az utolsó egyetemi évet, például nem adják le a szakdolgozatukat, nem teljesítenek bizonyos kurzusokat azért, hogy tovább élvezhessék az egyetem adta biztonságát.

Nekünk, embereknek az egyik legalapvetőbb szükségletünk a biztonságra való igény. Akkor tudunk igazán jelen lenni a kapcsolatainkban, a feladatainkban, ha érezzük a biztos hátteret, ha nem kell attól tartanunk, hogy a talaj bármikor „kicsúszhat a lábunk alól”. Viszont, ha a körülményektől, más emberektől várjuk az „állandóságot”, akkor az előbb-utóbb csalódásokhoz vezet.

A mai kor gyakori, kiszámíthatatlan változásai (az árak növekedése, a munka elvesztése, stb.) megingatják az emberek biztonságba vetett hitét, és így sokan nem mernek hosszú távú célokban gondolkod-

ni, nem hisznek a jövőjükben. Ez megmutatkozik a munkakereséssel kapcsolatos reménytelenségben, és ezzel van összefüggésben az is, hogy a fiatalok egyre nehezebben köteleződnek el egymás mellett, képtelenek az egész életre szóló házasság melletti döntésre.

A beszélgetések során látom, hogy a barátaim, de én is tele vagyok félelmekkel, kérdésekkel a jövőt illetően. Ilyenkor sokat segít, ha emlékeztetem magam arra, hogy van Valaki, aki még a hajszálaimat is számon tartja. A gondviselés konkrétan is megmutatkozik az életemben, legutóbb például abban, hogy az egyik barátnőm felhívta a figyelmemet egy álláshirdetésre, ahol pont a képzettségemnek megfelelő munkatársat kerestek. Mivel tisztában voltam vele, hogy sok-sok állásinterjún kell átesnem a köz-eljövőben, ezért gondoltam, nem árt, ha elkezdek tapasztalatot szerezni ebben, így elküldtem az ön-életrajzomat. Én voltam a leginkább meglepve, amikor kiderült, hogy a két körös interjú után engem választottak.

*Fekete Regina
pszichológus hallgató*

VOLT EGYSZER EGY SZUPERMARKET

Van egy szupermarket, ahová tíz éve járunk. Azt vettük észre, hogy az utóbbi évben az ott dolgozók száma jelentősen lecsökkent. Hat-nyolc emberből kettő-három maradt, akik különböző feladatokat látnak el, kiszolgálják a csemegepultnál, majd beülnek a pénztárba vagy éppen árut pakolnak. Ha az ember üveget akar visszaváltani, akkor néha tíz percet is várakoznia kell, míg felszabadul közülük valaki.

Szinte mindenütt azt tapasztalom, hogy a munkaidő száz százalékos kihasználására és a létszám minimálisra való csökkentésére törekшенek. A munkahelyemen is kétharmadára csökkent az elmúlt öt évben a dolgozók száma. Így több munka hárul azokra, akik megmaradtak és állandó fenyegetettségnek vannak kitéve, mert ha nem teljesítenek többet, akkor szembenézhetnek azzal, hogy őket is el fogják küldeni. Azt vettem észre, hogy az én beosztottaim is feszültek, ebéd után nincs idő egy kávé melletti beszélgetésre, még tíz percre sem.

Talán ez a munkahelyi túlhajszoltság és egzisztenciális bizonytalanság lehet mai társadalmi problémáink egyik gyökere, hiszen mindez kihat kapcsolatainkra, családi életünkre. A nyolcvanas években szüleimmel Belgiumban jártam, ahol megismertünk egy házaspárt, akik csak tíz

napra mertek szabadságra menni, mert féltették állásukat a nagy munkanélküliség miatt. A bizonytalan jövőtől tartva nem vállaltak gyermeket. Ma hazánkban is itt tartunk. Kollégáim többsége fiatal, bőven abban a korban vannak, hogy családot alapítsanak, gyermekeket neveljenek. Viszont a nyolcból csak három házas, összesen négy gyerekük van, a többiek pedig egyedül vagy párkapcsolatban élnek. Nem mernek vállalkozni szinte semmire, félnek a jövőtől, pedig jó fizetésük van. Úgy vélem, hogy ez a csupán a gazdasági ésszerűség által vezérelt vállalati gyakorlat bénítólag hat az egészséges társadalmi folyamatokra, az emberi kapcsolatokra, a családok életére.

A kiút mindebből az lehet, hogy a magánéletben erős, kölcsönösségen és bizalmon alapuló kapcsolatokat építünk, ahol az ember nagyobb biztonságban érzi magát. A baráti közösségekben nehéz helyzetben is kiállunk egymásért, hordozzuk egymás terheit, és ezzel le tudjuk győzni a félelmet. Talán tehetünk valamit annak tudatosítására is, hogy a jó emberi kapcsolatok és a biztonságérzet hosszabb távon a munkahelyeken is hozzájárul a hatékonyság növeléséhez.

*Mórász Tamás
vegyésszmérnök*

EURÓPA ÚJ SZEMMEL

Tóth Pál

Az európai egyházak közéleti szerepével kapcsolatos megítélés lassan, de jól érzékelhetően változóban van. Kontinensünknek új szellemi erőforrásokra van szüksége ahhoz, hogy képes legyen kilábalni a válságból. Egyre többen ismerik fel, hogy a kereszténységnek vannak jó megoldási javaslatok mind a gazdaság, mind a „fiatalokkal kapcsolatos vészhelyzet”, az előregedés, a bevándorlók integrálása és a családok egyben tartásával kapcsolatban. Az egyházak tehát nemcsak a közfeladatok ellátása miatt értékesek a társadalom számára, hanem ún. hitéleti tevékenységük,

Együtt Európáért 2012. A lelkeségi mozgalmak és Európa politikai vezetőinek találkozójáról beszélgettünk a brüsszeli magyar delegáció tagjaival és a hazai párhuzamos események szervezőivel.

spirituális tőkéjük szempontjából is, amennyiben erényes állampolgárokat nevelnek, a kiengesztelődés és a társadalmi béke munkáit.

Éretté váló együttműködés

Ennek a tendenciának a kristályosodási pontja volt a májusban megrendezett „Együtt Európáért” találkozó a keresztény megújulási mozgalmak és Európa politikai vezetői között, amelynek előkészületeiről lapunk előző számában már beszámoltunk.

„Azt hiszem, az *Együtt Európáért* valóban egy olyan kezdeményezés, mely ihletet tud adni egyéneknek vagy csoportoknak a szabad, megbékélt, demokratikus, szolidáris és testvéri Európáért vállalt odaadó munkájukhoz.” – fogalmazott Maria Voce. A Fokoláre Mozgalom elnöke szerint a mozgalmak közjót teremtenek azért, hogy „igyekeznek a keresztény szeretetet élni, felfedezik, hogy a másik ajándék számukra és a közösség javáért készek az áldozatvállalásra”, és számos polgárt bevonnak a konkrét kölcsönösség megteremtéséért folytatott odaadó munkába.”

Lelki immunrendszer

„A mozgalmak Európa testében egy erős immunrendszerhez hasonlítanak, amely lokalizálja és legyőzi kontinensünk betegségeit”, véli Farkas Ferenc, aki elkísérte a magyar politikusokat Brüsszelbe. „Ez a háromszáz mozgalom egymással összefogva képes hatékony segítséget nyújtani, életet adó, társadalmi, gazdasági, politikai megújulást hozni.” Hogy erre mennyire szükség van, azt aláhúzza Malustyikné dr. Király Ibolya is: „Engem nagyon megfogott az az új szemléletmód, ahogy bizonyos kérdéseket megközelítettek. A közösségi gazdaság témájában például azt hangsúlyozták, hogy mennyire fontos az ingyenesség a munkában is, mert ez adja meg az ember méltóságát. Nemcsak a fizetésemért dolgozom, hanem azért is, mert adni tudok.”

Kölcsönösség a politikában

A tíz fős magyar küldöttség este egy étteremben cserélte ki egymással benyomásait. „Már azért is megérte eljönni, hogy ez a közös közöttünk felépüljön”, fogal-

mazott egyikük. A legfontosabb közös felismerés talán azt volt, hogy a politikában, a parlamenti munkában az egyéni utak mellett nagy szükség lenne a közös cselekvésre is. Egy politikus csak úgy tud talpon maradni, ha van lelki háttere, de van szakmai közössége is, ahol bátorítást, támogatás, szakértő és bölcs segítséget kap a többiektől, ahol közös kezdeményezések indulhatnak. „Emberileg szinte reménytelen vállalkozás ez, hiszen a munkatempó örülten gyors, de időt kell áldoznunk rá, hogy Jézust magunk között tartssuk, mert csak Ő lesz képes azt az erkölcsi forradalmat előidézni, amire hazánknak szüksége van.” Azon a brüsszeli estén a magyar politikusok partnerei voltak egymásnak, és – ne féljünk kimondani – szakmailag is boldogok voltak.

Remény hazánknak

„Ezt az üzenetet kell hazavinnünk a többieknek”, hangzott a kölcsönös buzdítás, „hogy van remény, hogy nincs szakadék Brüsszel és Budapest között, hogy sallangmentesen, pózok és manír nélkül dolgozhatunk együtt Európa megújulásán. Az erőnk belülről fakad, a közösen megélt hitből táplálkozik.” A kereszténység azt hangsúlyozza, hogy az egyén első sorban személy, és a különböző szintű politikai közösségek személyek közösségei. Ennek igen komoly politikai vonatkozása is van: nekünk magyaroknak is csak akkor lesz jövőnk, ha a nemzet közösségek közössége lesz. „Sokáig úgy gondoltam, hogy mi keresztények attól vagyunk többek, hogy képesek vagyunk megbocsátani. Most ehhez hozzáteszem, hogy az evangéliumi kölcsönös szereteten alapuló összefogás lehet az ismertető jegyünk, amire a nemzetnek nagy szüksége van”, mondta az egyik résztvevő.

Budapesten és Szegeden

A brüsszeli eseményekhez kapcsolódva itthon is élénk figyelemmel kísértük az eseményeket. Szőke Péter, a budapesti Sant'Egidio közösség vezetője kifejtette: „Ennek a kezdeményezésnek nagyon fontos szerepe van. Általában mindig azt kérdezzük, kapunk-e valamit Európától és mennyit kapunk, azt kevésbé, hogy mit adhatunk. Ez a találkozó arra irányítja figyelmünket, hogy mi mit adhatunk Európának.”

A népek közötti testvériség konkrét jeleként a budapesti találkozón jelen voltak a ruszin, a bolgár és az örmény kisebbség képviselői is. „A civil szervezetek, a nemzetiség meghívásával azt szerettük volna hangsúlyozni, hogy a különbözőségekben meg lehet találni az egyiséget”, mondja Antalóczy Béláné, a találkozó egyik szervezője. „Ha ez kerületünkben sikerül, akkor bizonyára szélesebb körben is lehetséges.”

„II. János Pál arról beszélt, hogy korunk tele van a végzet prófétáival”, foglalta össze a nap tanulságát Szőke Péter. „Úgy tűnik, mint ha semmi más nem várna ránk, mint katasztrófák, végzet, bajok. Talán véget kellene vetni ennek. Amit mindannyian megtehetünk, hogy ellentmondunk a szkepszisnek. Igenis lehetséges jobb, igazságosabb, testvériesebb világot élni! Én mélyen hiszem, hogy az evangélium az egyetlen, amely ezt az erőt hordozza, és ebben van a jövőnk.” ■

ÚJ VÁROS online

Emmaus Voce, Andrea Riccardi,
Romano Prodi és mások brüsszeli
felszólalása

www.ujvaros.eu

ÉLETET ADNI A VILÁGNAK

Jézus, miután a Tibériás tavánál jóllakatta a sokaságot a kenyérszaporítással, titokban átment a tó túlsó partjára, Kafarnaum környékére, hogy visszavonuljon a tömeg elől, amely királlyá akarta őt tenni. Sokan mégis a keresésére indultak, és rá is találtak. Jézus

**„Ne fáradozzatok
veszendő eledelért,
hanem azért, mely az örök életre
megmarad, amelyet az
Emberfia ad majd nektek.”
(Jn 6,27)**

azonban nem fogadta el érdektől fűtött lelkesedésüket. Ettek a csodálatos kenyérből, de megálltak a puszta anyagi előlynél, és nem fogták fel ennek a kenyérnek a sokkal mélyebb jelentését, amely rámutat: Jézust azért küldte az Atya, hogy igazi életet adjon a világnak. Csak csodatevőt, földi messiást láttak benne, aki bőséges és olcsó földi táplálékot tud biztosítani számukra. Jézus ekkor intézte hozzájuk ezeket a szavakat:

„Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, mely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek.”

„Az eledel, amely nem veszendő”, magának Jézusnak a személye és tanítása, hiszen Jézus tanítása teljesen egy a személyével. Ha az ember tovább olvassa Jézus szavait, akkor látja, hogy ez a „nem veszendő eledel” azonos Jézus eucharisztikus testével. Azt mondhatjuk tehát, hogy „a kenyér, amely nem veszendő”, maga Jézus, aki igéjében és az Eucharisztiaiban ajándékozza magát nekünk.

„Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, mely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek.”

A vízhez hasonlóan a kenyér képe is gyakran előfordul a Bibliában. A kenyér és a víz az ember alapvető, nélkülözhetetlen táplálékát jelenti. Amikor Jézus saját magára alkalmazza a kenyér képét, az azt jelenti, hogy a személye, a tanítása nélkülözhetetlen az ember lelki élete számára, ahogy nélkülözhetetlen a kenyér a test életéhez.

A kenyér persze szükséges. Maga Jézus biztosítja ezt csodálatos módon a tömegeknek. Önmagában azonban nem elég. Az ember – anélkül, hogy teljes mértékben felfogná – magában hordja az éhséget az igazság, az igazságosság, a jóság, a szeretet, a tisztaság, a fény, a béke, az öröm, a végtelen, az örökkévaló iránt, amelyet a világon semmi sem képes kielégíteni. Jézus önmagát ajánlja, és azt mondja, hogy egyedül Ő képes jóllakítani az ember belső éhségét.

„Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, mely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek.”

Amikor Jézus az „élet kenyérének” mutatja be magát, akkor nemcsak annak a szükséges voltát állítja, hogy belőle táplálkozzunk, azaz higgyünk szavainak, és így elnyerjük az örök életet, hanem arra akar ösztönözni, hogy tapasztaljuk meg őt magát. Sürgető felhívást intéz hozzánk, amikor azt mondja, hogy „olyan eledelért fáradozzunk, amely nem veszendő”. Azt mondja, hogy az embernek be kell vetnie magát, bele kell adnia minden képességét, hogy megszerezze ezt a táplálékot. Jézus nem kényszeríti rá magát senkire, inkább azt szeretné, hogy fedezzük fel, tapasztaljuk meg őt, és így a miénk legyen.

Pusztán a saját erejéből az ember természetesen képtelen elérni Jézust. Erre csak Isten ajándéka-ként képes. Jézus mindenesetre folyamatosan arra hívja az embert, hogy készüljön fel az ajándék befogadására, melyet adni akar neki: s ez az ajándék Ő maga. Ha az ember folytonosan arra törekszik, hogy tettekre váltsa igéjét, akkor teljes lesz benne a Jézusba vetett hit, és úgy fogja ízlelni igéjét, mint a jóízű, friss kenyeret.

„Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, mely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek.”

Illustráció: Arabas, Saint Hugues de Chartreuse

Ennek a hónapnak az igéje nem Jézus tanításának egy részletét állítja eléünk (mint például a sértések megbocsátása, az elszakadás a földi javaktól stb.), hanem visszavezet egész keresztény életünk gyökeréhez, a személyes kapcsolathoz Jézussal.

Gondolom, hogy mindenki, aki elkötelezetten próbálja élni Jézus igéit, különösen a felebarát iránti szeretet parancsát, mint Isten összes igéjének és parancsolatának a foglalatát, egy kicsit legalább megtapasztalja, hogy Jézus lett

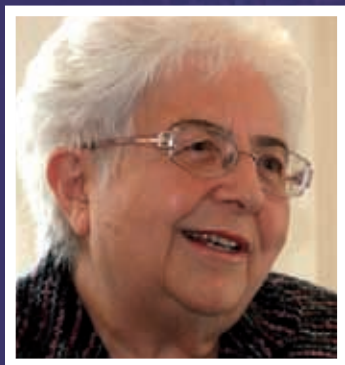
élete „tápláléka”, aki betölti szíve vágyát, aki örömének és fényének forrása lett. Életté válva megérzi, legalább egy kicsit az ige zamatát, amely igazi választ ad az ember és a világ problémáira. Mivel Jézus, az „élet kenyere”, végtelen ajándékként önmagát adja az Eucharishtiában, így magától értetődő, hogy az ilyen ember szeretettel járul az Eucharishtiához, és az fontos szerepet játszik az életében.

Fontos tehát, hogy aki közülünk szert tett erre a ragyogó tapasztalatra, felfedezését ne tartsa

meg, hanem mesélje el másoknak, ugyanazzal a buzgalommal, amellyel Jézus ösztönöz bennünket, hogy megszerezzük az „élet kenyerét”. Így sokan megtalálják majd Jézusban azt, amit a szívük mindig is keresett. Ez hatalmas szeretet a többiek iránt, mert így ők is megismerhetik az igazi életet már itt a földön, és övék lesz majd egykor az az élet, amely nem ismeri a halált. Mi többet akarhatnánk ennél?

Chiara Lubich

A HÍRÜLADÁS VITATHATATLAN MÓDSZERE

Maria Emmaus Voce

Maria Voce
témájának hetedik,
egyben befejező
része Isten igéjéről.

Evdokimov ortodox teológus, így ír: „Az élet igéje nem egy statikus tanítás, hanem Isten jelenlétének élő helye. (...) Ezért az evangélium minden tanúságtevője elsősorban a jelenben él, korszerű, és a látható világot figyeli; ugyanakkor a jelen helyzetet a láthatatlan fényében értelmezi úgy, hogy isteni látásmóddal közelít a történelemhez és a modern humanizmus minden jogos törekvéséhez.”

Az evangélium tanúságtevőiről van szó, akiket a püspöki szinódus hálával ismert el, és akik az egyházi mozgalmakhoz és közösségekhez tartoznak. Ezek az egyházi mozgalmak és közösségek – mondja a *Verbum Domini* – „nagy erőt képviselnek korunk egyházában az evangelizáció szempontjából, mert arra készítetnek, hogy kifejlesszük az evangélium hirdetésének új formáit.”

Úgy tűnik, hogy „az evangélium hirdetésének új formáiban” mi is teljes mértékben benne találhatjuk magunkat.

Bátorítást ad, ha visszaemlékszünk arra, hogy XVI. Benedek felismerte Chiara Lubich-ban, hogy ő „egy világméretű lelki család alapítója, mely az evangelizáció sokféle területét öleli fel.”

Arról van tehát szó, hogy új életet kell adnunk ennek a sokféle területnek, amelyet Chiara megnyitott, emlékezve mindenekelőtt arra, hogy akkor evangelizálunk folyamatosan, ha éljük ideálunkat, akár a mozgalmon belül dolgozunk, akár közvetlen kapcsolatban vagyunk a világgal.

Chiara Lubich mindig is ezt tanította, és lépésről lépésre vezetett minket ebben napjaink minden pillanatában. Ahogy mondta: az evangélium megélése és hirdetése azt jelenti számunkra, hogy „*kihasználunk minden alkalmat, hogy kapcsolatokat építsünk, barátságokat kössünk és törődjünk a lelkekkel*”, addig menően, hogy megszülessen a kölcsönös szeretet, és lehetővé tegyük Jézus jelenlétét közöttünk egészen az egység megvalósulásáig.

De ha megpróbáljuk felismerni a karizma különböző kifejeződéseiben „az evangélium hirdetésének új formáit”, azt hiszem, alá kell húznunk azt a módszert, ami kezdettől fogva igazi újdonságnak bizonyult, és ezért egymással ellentétes reakciókat váltott ki: az ige éléséből származó tapasztalatok megosztását, ami szintén egyértelműen az evangéliumban gyökerezik.

Chiara felhívta a figyelmünket, hogy a *Magnifikátban* Mária egy rendkívüli személyes tapasztalatát meséli el. És nem ez az egyedüli példa. Gondoljunk csak arra a tanúságtételre, amit a vakon született tesz a farizeusok előtt, akit Jézus meggyógyított, ahogy János evangéliumának 9. fejezetében olvashatjuk; vagy a samariai asszonyra, aki az evangélium szerint „otthagytta a korsóját, sietve visszatért a városba, és azt mondta az embereknek: Gyertek, van itt egy ember, aki mindent elsorolt, amit csak tettem. Ő volna a Messiás?” (...) Abból a városból sokan hittek benne a samariaiak közül az asszony szavára” (Jn 4,28-29, 39). És hogy ne emlékeznénk Pál apostolra, aki elmondja számtalan tapasztalatát, még azt is, hogy elragadtatott a harmadik égi?

A relativizmus korában, amikor egyre homályosabbnak és jelentéktelenebbnek tűnik minden próbálkozás, amely az igazságot akarja megmagyarázni, elméleti vagy logikai módszerekkel bizonyítani, úgy tűnik, hogy a Szentlélek feltárta előttünk a hírüladás egyedüli vitathatatlan módszerét: a megélt tapasztalatot. A megélt tapasztalatot

latot vagy megértik, vagy nem, kelthet szimpátiát vagy ellenkezést, lehet vonzó, vagy visszaszító, de nem vonható kétségbe.

Azt hiszem, az új evangelizációban a mi sajátos részünk az, hogy meggyőzően és határozottan újra megéljük ezt a kommuniót, amely szeretet-egységbe kapcsol össze minket.

A kommunió, miközben arra szolgál, hogy hatékonyan hirdessük, vagy újból hírül adjuk másoknak az evangéliumot, segít abban, hogy előrehaladjunk a közösségi életszentség útján. Gondoljunk csak arra, hogy Chiara az igével kapcsolatos tapasztalatok megosztását jelölte meg, mint az egyik sajátos eszközt ahhoz, hogy „*megmaradjunk és növekedjünk az Istennel való egységben*”, ahogy az általános statútumok 50. cikkelye mondja.

Tehát azután, hogy egy éven át az életszentségre törekedtünk, és ez abban öltött testet, hogy pillanatról pillanatra éltük Isten akaratát, a Szentlélek most egy másik utat nyit meg, amelyen ugyanaz az életszentségre törekvés az evangélium megéléséből és a tapasztalatok megosztásából táplálkozik. Ez tette lehetővé, hogy a legteljesebben gyümölcsöztessük Chiara ránk hagyott örökségét. Olvassuk el újra:

„Észreveszem, hogy lelkembe mindig visszatér egy gondolat: Követőidnek csak az evangéliumot hagyd örökségül! Ha így teszel, az egység ideálja megmarad. Ami megmarad és mindig meg fog maradni, amit nem emészt el az idő, az az evangélium: 'Ég és föld elmúlik, de az én igém nem múlnak el'. (Mk 13,31) Ha így cselekszik Mária Műve, akkor valóban másik Mária lesz a földön: evangélium, semmi más, csak evangélium, és mivel evangélium, nem hal meg soha.”

Nem hal meg soha, hanem folytatja földi életét itt a Földön, továbbra is ragyogóan visszatükrözi a világ számára azt az ígét, amit Chiara már felvitt a mennybe: az „*ut omnes unum sint*”-et, a „*Legyenek mindnyájan egy*”-et..

Fordította: Fekete Mária

SOK-SOK CSILLAG

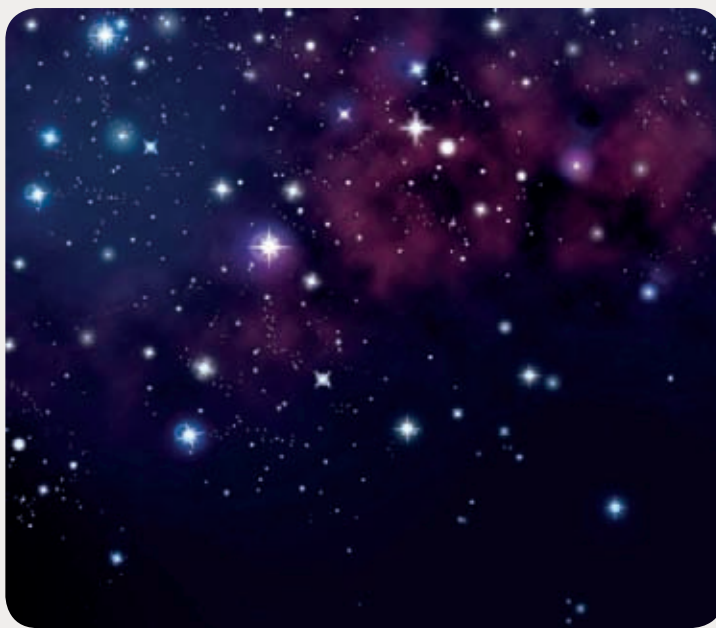
Ha az ember a többieknek ajándékozza magát, akkor lehetséges, hogy az a saját személyiségét is kialakítja?

Ha tudnátok, milyen személyiség alakul ki, ha az ember a többieknek ajándékozza magát. Éppen azért, mert a „rég ember” elég (vö. Ef 4,22) és vele énünk hitványsága! Néhány példát mondok. Gondoljátok, hogy Szent Ferenc, aki elégette saját énjét és magát a szegényeknek és mindenkinek ajándékozta, ugyanolyan lenne, mint Kis Szent Teréz? Teljesen különbözik tőle, mert neki egy saját személyisége van. Szent Ferenc a madaraknak, a természetnek, a napnak, a fénynek, a réteknek énekel, a szegénység mellé áll, forradalmat hoz létre, rengeteg embert ragad magával, megváltoztatja azt az évszázadot, amelyben élt. Szent Teréz teljesen más valaki, mert még kislány korában belép egy szigorú klauzúrárs rendbe, nincsenek követői és egy teljesen egyéni lelkeséget követ, a kis utat. Ezt „felemelkedésnek” nevezi el, mert engedi, hogy Isten szeretete emelje fel. Kis Szent Teréz személyisége teljes mértékben más, mint Szent Ferencé, de mindketten elemésztették énjüket az isteni szeretet tüzében és ennek következtében két nagyon különböző személyiséggel rendelkeznek.

Gondoljatok például Szent Benedekre, Bosco Szent Jánosra, gondolatok az összes szentre, akik olyanok, mint sok-sok csillag, de az egyik rendkívül különbözik a másiktól, annyira karakteresek, hogy velük összehasonlítva az emberek mind egyformának tűnnek, mint a nyájban a bárányok. Miért van az, hogy a szenteknek olyan fel-

melyeket végtelen hatékonnyá tesz. Az emberi személyiség tehát nem csak hogy nem semmisül meg az isteni által, hanem ragyogó és természetfeletti módon növeli hatékonyságát, mert az emberségünket és a bennünk levő kegyelem működését is Istent teremtette.

Ha tehát Istennek ajándékozunk magunkat és belevetjük magunkat a szeretet forradalmába, ez azt jelenti, hogy személyiségünket hatékonyabbá tesszük, és nem semmisítjük meg! Ha így tesztek, akkor egymástól teljesen különbözőek lesztek, de hasonlóak is, mert mindnyájan Jézus lesztek. Így egy kicsit a Szentháromság életét ismétlitek meg: az Atya az Isten, a Fiú az Isten, a Szentlélek is Isten, egy Isten, de három különböző Személy. Ilyenek leszünk mi is: sok különböző személyiség, a szentekhez hasonlóan, de mindnyájan egy, mert mindenkiben Krisztus él.

tűnő személyisége van? Mert saját elhatározásukból intelligenciájukkal, akaratukkal együttműködtek a Teremtővel, Aki alakította őket képességeikkel, művészi vagy tudományos, intellektuális vagy gyakorlati adottságaikkal. Mindezt az emberi tehetséget Istentől kapták, és ha Isten él bennük, akkor Ő helyezi fénybe ezeket a képességeket,

Chiara Lubich válasza egy gen kérdésre 1981-ben

Chiara Lubich: Cercate la pienezza della gioia (Keressétek az öröm teljességét)

50 válasz fiataloknak, Città Nuova Fordította: Tóth Judit

Illusztráció: Arcabas, Saint-Hugues de Chartreuse

MEGÚJULÓ REMÉNY

Aminap szüleimnél jártam, és mint mindig sokféle dologról beszélgettünk. Nagymamám, Annuska néni, aki végig csendben, de nagy figyelemmel hallgatta beszélgetésünket, egyszer csak felém fordulva megszólalt: „Fiaim, kisfiam, tudjuk, hogy más szelek fújnak ma, mint egykor. Én sok mindent megéltem már, sokkal rosszabbat is, mint amiben ma élünk. Szegénység, háború, erőszak, a szabadság hiánya.” Kicsi koromban, amikor egy szobában aludtunk, nagy mesélés folyt esténként a második világhégersről, a megszállásról, amikor az állatokat és az élelmet dugdosták a fosztogató katonák elől, a sok más szenvedésről és nehézségről. „De nem adtuk fel, tovább mentünk, folytattuk. Ami nekem erőt adott a hétköznapiakban, az a remény volt. A nehézségek mindig ott lesznek velünk, mint ahogy az örömök is. A legfontosabb gyermekeim az, hogy a remény életben maradjon.”

Ezek a szavak megmaradtak a szívemben, sokszor gondolok rájuk, újra és újra irányt mutatnak, hiszen mai világunk is számos okot kínál a reménytelenségre: a gazdasági válság, az ezzel kapcsolatos létbizonytalanság, a médi-

ából áradó elbátortalanító hírek. Reménytelenségünk másik forrása kétség kívül emberi kapcsolatainkban rejlik. Nem hisszük, hogy a másik meg tud változni, hogy a válságból van kiút és újra lehet kezdeni, sőt meg lehet újulni.

Annuska néni életének a titka az volt, ahogyan elfogadta az élet különféle helyzeteit. A fájdalom pillanatában nem lázadt, hanem összeszedve minden erejét imádkozott. És megtapasztalta ennek gyümölcseit. Azt is megértettem, hogy a remény bennünk olyan, mint egy növény. Táplálni és óvni kell, ez pedig munkát kíván. Ez a kapcsolataink mélyén rejlő reménytelenség gyögszere.

Először is megpróbálok a melletttem lévő társamban nem a negatívra fókuszálni, nem ítélni felette. Ettől a másik erőt kap arra, hogy a jobbik énjét hagyja érvényesülni. Ez nem könnyű, de azt tapasztalom, hogy elég elkezdni, kis lépéseket tenni és a kapcsolatok előbb vagy utóbb megváltoznak.

A pápa üzenete a tömegtájékoztató 46. világnapjára ezt húzza alá: „A csendben jobban meghalljuk, és jobban megismerjük önmagunkat, megszületik és elmélyül a gondolat, világosabban megértjük, mit is szeret-

nénk mondani, vagy mit várunk a másiktól és eldöntjük, hogyan fejezzük ki magunkat. Hallgatásunk lehetővé teszi a másik személynek, hogy beszéljen, hogy kifejezze önmagát, nekünk pedig azt, hogy ne ragadjunk le saját gondolatainknál és szavainknál a másikkal való véleménycsere híján. Így lehetőség nyílik egymás meghallgatására és teljesebb emberi kapcsolatok születhetnek.” Tehát tudnom kell meghallgatni a másikat.

Hasonlóképpen gondolkodik Chiara Lubich is, aki ezt javasolja: „Így szeressünk minden felebarátunkat, akivel a nap folyamán találkozunk! Képzeld magunkat az ő helyzetébe, és úgy bánjunk vele, ahogy szeretnénk, ha velünk bánnának, ha a helyében lennénk. A bennünk lakozó hang, Isten hangja rávezet majd arra, hogyan találjuk meg a szeretet legalkalmasabb kifejezését.”

A remény gyökere Isten hangja bennünk, amely más módon, az Ő szemével láttatja az embereket, a kapcsolatainkat, az eseményeket. Annuska néni életbölcsségében ott rejlik egy fontos dolog megsejtése: a pozitív létezés, a reménység a másikért való létben, a többiekért nap mint nap megújuló elköteleződésben gyökeredzik.

Farkas Ferenc

Ez a június most a fociról szól

Indul a tizennegyedik labdarúgó-Európa-bajnokság! Lebonyolítás szempontjából Bécs, London és Liszszabon után Harkiv, Gdansk és Lviv a főszerepben. Lengyelország és Ukrajna nem olyan országok, amelyek hetente rendeznének ekkora volumenű sporteseményt. Felesleges volna ragozni a helyzetet, számtalan újságcikk és weboldal foglalkozott az Európa-bajnokság rendezése körüli nehézségekkel. Késlekedés a stadionépítéseknel, a külföldi delegációk bojkottja, a magas bűnözési ráta, sorolhatnánk a problémákat... Mégsem elhanyagolható az a tény, hogy körülbelül 80 millió ember él ebben a két országban, akiknek ez a program komoly lehetőséget jelent. A sport mindig is az egyik legjobb eszköz volt

arra, hogy kultúránk és nemzeteink közeledjenek egymáshoz. Nemrég került megrendezésre a Run4unity, mely bebizonyította, hogy lehetünk bármennyire különbözőek, vannak közös pontok, „közös nyelvek” az életünkben. Az egyik ilyen a sport. Valljuk meg, rá is fér az élfutballra ez az értékkeresés. Vajon minőségi, tiszta játékot láthatunk majd? Bízunk a jó futballban, a magas színvonalú, fair play mérkőzésekben! Hajrá!

Fotó: Erhardt Gyula (2)

Közéleti Kávéház - Szegeden

A Közéleti Kávéház vendége volt 2012. április 27-én az Új Város lap szerkesztősége és a Fokoláre Mozgalom szegedi képviselői. A Bálint Sándor Művelődési Házban megrendezett est címe ez volt: *Közösségi újságírás – A közjó szolgálatában*. A Kávéház legfontosabb célja, hogy Szeged polgárait tájékoztassa a várost érintő aktuális kérdésekről: az állampolgári érdekek képviseletétől a kulturális értékek védelméig. Ahogyan a neve is jelzi, a köz érdekét szeretné szolgálni.

A kellemes hangulatú beszélgetés keretében számtalan kezdeményezés, ötlet, cikk került elő. A dialógus a gyakorlati témák köré összpontosult, ilyen módon sikerült közös pontokat találni a Kávéház célkitűzéseivel. A közösségi lelkeség nyitott, befogadó emberekre talált. A Közéleti Kávéház intézményét Szegedi Irodalmi Kávéház néven még 1984-ben alapították. A Kávéházat az állampolgári önzetlenség működteti; a programok szervezői ellenszolgáltatás nélkül végzik munkájukat. Mindennek az az indoka, hogy a szervezők egy olyan közösséget kívánnak létrehozni, amely a várost és az embereket a legszélesebb körben szolgálja. Ebben tudott most aktívan részt vállalni az Új Város szerkesztősége is.

OLIMPIAI NAP

Pontosan huszonöt éve, 1987. június 23. óta ünnepeljük meg minden évben ezen a napon az olimpiai eszme újjáélesztését.

London immár harmadik alkalommal ad otthont a versenyeknek. 2012. július 27-én közel kétmilliárd tévénéző láthatja majd a nyári olimpia ünnepi megnyitóját.

A majd 8 milliós Temze-parti város felkészülten várja több millió vendéget. Az esetleges terrorista merényletek mellett leginkább a megnövekvő környezetszennyezéstől tartanak. Am azzal is tisztában vannak, hogy nagyon sok kézzel fogható és maradandó haszna származik az olimpiából a városnak. Gondoljunk csak a Kelet-Londonban kiépített Olimpiai Parkra, melyet a későbbiekben iskolások és egyetemisták népesítenek majd be.

Fotó: L. Pitarakis/AP/CN

A ZÁRRAL SZEMBEN

Napjaink fiataljaiban megvan az igény, hogy az árral szemben haladjanak. Fennállhat azonban a veszélye, hogy csak külsőleg utasítjuk vissza mindazt, ami körülvesz minket.

**Góbel
Ágoston**

Egy filmet néztem valame-lyik héten, melynek végén helyreállt a már szokásos „világrend”. A gyilkost elkapták és bosszút álltak rajta bestiális kegyetlenséggel elkövetett tetteért. Az emberben ilyenkor valahol mélyen megnyugszik valami. Zsigeri élményünk az igazsághoz (vagy annak gondolt dologhoz) való vonzódás, minden áron érvényt akarunk szerezni neki. Hiszen jogos, hiszen érthető, hiszen emberi... Kérdés viszont, hogy valóban ezt akarjuk-e? Egy árral szemben, kontraszemet szeméért, fogat fogért kérdésben tartott internetes fórumbeszélgetésen az alábbi bejegyzést sokan kedvelték a résztvevők közül: „A szemet szeméért, fogat fogért törvénynek van létjogosultsága, az emberi tényezők miatt. (...) Ezt nem metaforikusan, hanem majdnem szó szerint kell értelmezni. Ha te kiszúrod valakinek a szemét, vagy kivered a fogát, az nem fog visszanojni... A pénz sem adja vissza... Ha embert öl valaki, akkor a gyilkos életét is ki kell oltani. Mert emberi életet nem tudsz visszaadni.”

Nem sokkal később egy venezuelai fiatal levele akadt kezem ügyébe. Országát nem olyan régen tragédia rázta meg, melyben ő maga is érintett volt. Olyan dologról ír, mely érezhetően a témába vág: „Március 15-én, Isten titokzatos terveiben az szerepelt, hogy magához hívja testvéremet, aki egy rablótámadás áldozatává vált. Az egész országot felkavarta ez a tragikus halál és a családomat is összetörte (...) ugyanakkor megvan a bizonyosság, a feltámadás reménysége. Most rajtam és rajtunk áll, hogy ezt az erőszakos világot a vég-

sőkig kitartó szeretet és testvériség által megtisztítsuk és emberibbé tegyük. Segítsetek nekem ebben a nehéz küldetésben, így a testvérem halála nem marad értelmetlen, hanem egy örök szikrává válik, ami a szeretettel lángba borítja a világot.” – John Marvelo szavai megdöbbentettek. Legközelebbi családtagját ölték meg, erre ő testvériséggel akar válaszolni? Szeretettel emleget ott, ahol rablás és gyilkosság történik? Abszurd halálesetnek hangzik John testvérenek története, de ugyanakkor mégis egy kihívás lehet mindannyiunk számára.

Mindez „szikrává válhat”, ahogy ez a venezuelai fiatal is fogalmaz. Ahogy megbocsátott II. János Pál az őt megölő terroristának, ahogy Jézus imádkozott gyilkosaiért a kereszten. Szemben a világ mentalitásával, az ár ellen úszva, de talán még pontosabb, ha azt mondjuk, minden körülmények között a szeretet törvénye mellett kitartva. Az árral szemben haladni talán ezt jelenti. A minket körülvevő világ törvénye ugyanakkor nem ez, hanem többnyire az önző magatartás.

Fotó: Papp Gábor

Fotó: CN

„Mert megérdemlem!” – ismerős a reklámszlogen? Önzetlennek lenni elképesztően kockázatos. Megéri? Mutat valaki példát? Nem kell a szomszédba rohannunk megoldásért, emlékezzünk csak az evangélium néhány mondatára: „Győzd le jóval a rosszat” (Róm 12,21), „Ha megütik a jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is” (Lk 6,29), „Keresd a megbékélést a felebaráttoddal akkor is, ha nem te vagy a hibás” (Mt 5,24).

Gyakorlatilag itt is az evangélium követéséről van szó. Egyik ismerősöm színházi előadásra invitálta azt a társát, aki előzőleg nagyon durván megbántotta. Csoporttársammal együtt tanultunk egy fiúval, akinek társaságát – beszédhibája miatt – senki sem kereste az egyetemen. Egy másik barátom imádkozott azért az emberért, aki házastársának halálát okozta. – Érdemes lenne gyűjteni ezeket a történeteket. Amikor sikerült szembe menni önzésünk zárjával, befelé fordulásunkkal. Amikor nem evilági, veszendő eledelért

fáradtunk, hanem olyanért, ami valóban megmarad az örök életre – még ha a világ leghelyénvalóbb dolgának tűnik is, hogy az árral haladjunk, hiszen az a jogos és emberi út. Csak van egy másik is, mely messzebbre vezet. 1996 májusában egy olasz fiatal pont erről az útról kérdezte Chiara Lubichot, aki kimerítő válaszában az árral szemben haladás fontosságát hangsúlyozta:

„Mindenekelőtt azt mondanám, neked kell példát mutatnod, hogy megérted: te az ár ellen haladsz, mert Jézust követed, aki ráadásul az ellentmondás jele, vagyis szembefordul a sodródó emberek mentalitásával. És sok mindenben példát kell mutatnod. Például: te az »adást« éled, az adás kultúráját használod, míg a többiek a birtoklásra törekszenek. Te tisztán élsz, (...) míg a többiek elkapatják magukat a hedonizmusban. Nálad ott a megbocsátás: ha valaki megsért, megbocsátasz neki, míg a többiek bosszút állnak. Te szereted a szüleidet, míg a különböző

nemzedékek általában szembefordulnak egymással. Te szeretsz esetleg olyan dolgokat, amiket mások elutasítanak. Például elfogadod a fájdalmat, és a többieket ámulatba ejted ezzel, mert ők viszont elutasítják azt. Te még a halálhoz is békével állsz hozzá, mert tudod, hogy a mennyország sokkal szebb lesz ennél az életnél. Te mindenkit szeretsz, míg manapság a fajgyűlölet hullámai csapdosnak. Megérteted velük, hogy azért vagy tele örömmel, mert az egységet éled, mivel az öröm az egységből keletkezik. Ez meggyőzi őket, mert tetteket mutatsz nekik és nem szövegsz.”

Érdemes lenne megvizsgálni, hogy hol vannak olyan pontok az életünkben, ahol jobban kell figyelnünk, óvakodnunk, hogy el ne ragadjon az önzés sodrása. Olvasmányok, filmek, internet? Esetleg a szórakozás vagy a tévé? Olyan helyzetbe is kerülhetünk, mint ez a venezuelai fiatal, John. Tetteinket kell felmutatnunk a világnak, mert akkor egyre többen fogunk az ár ellen haladva lándzsát törni a szeretet törvénye mellett. ■

Fotó: Kovács Csaba

NEM A CIGÁNYOKAT, AZ EMBEREKET

Tóth Judit

Annak az emberképnek a megvalósítására törekszik egy katolikus lekipásztor, társaival együtt közösen, mely az egyház sajátja. Beszélgetés Dúl Gézával.

Menjünk vissza valamennyit a múltba

„A cigányság kb. öt-hatszáz évvel ezelőtt jelent meg Európában, sok évszázaddal az Indiából való kivándorlásuk után. Ha mi, Krisztus követői a cigányság kérdéséhez vagy „problémájához” közelíteni akarunk, akkor emlékeznünk kell arra, hogy a teremtés történetében Isten úgy indította a kinyilatkoztatást, hogy saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert. És ezzel minden ember számára megalkotta az egyenlő emberi méltóságot. Ennek alapján folyik

a párbeszéd Isten és minden ember között, és ez az alapja minden emberek közötti kapcsolatnak, ennek alapján működhet a társadalom.” Ezekkel a szavakkal indítja beszélgetésünket Dúl Géza atya, akit a MKPK több mint tíz évvel ezelőtt a cigánypasztoráció referenszvévé nevezett ki.

„A II. Vatikáni Zsinaton úgy határozta meg önmagát az egyház, mint az Isten és az ember bensőséges kapcsolatának, az egész emberi nem egységének jele és eszköze (vö. Lumen Gentium 1.). Számunkra ez a kiinduló pont. Ha viszont innen, az eszmék felől nézzük a

kérdést, nem is létezik „cigány-probléma” sem, mert az egész emberi nem az Isten képiségére alapozott egységes, testvéri szövet. Mégis, ha a konkrétumok felől úgy szemléljük, ahogy a történelemben megjelent, a helyzet már sokkal összetettebb. Sokkal élesebben látszanak a cigányság és a társadalom, valamint a cigányság és az egyház kapcsolatának a nehézségei is.”

A mostani idők jellemzői

„A történelemből fakadó kulturális különbségeket, kisebb-nagyobb feszültségeket a gazdasági nehézségek ellentétékké élesítették. Az elmúlt tíz év története arról szól, hogy rájött a társadalom, ezeket a feszültségeket csupán finánciális eszközökkel nem lehet megoldani. A magyar költségvetés tíz éves távlatban (1995-2005 között) 120 milliárd Ft-ot irányzott elő a cigányság integrálására, de semmiféle eredményt nem produkált és nem is tudjuk pontosan, mire folyt el ez az összeg. Ez a kudarc is mutatja, hogy a probléma gyökere egészen másutt van. Meggyőződésem, hogy a dolgot az emberek közötti együttélésben gyökerезik, ezért a cigányság körüli problémahalmaz nem csupán gazdasági, finánciális természetű. Le kell vonni a következtetést: a megoldás sem érhető el csupán anyagi természetű ráfordításokkal. Érvényes, amit a kinyilatkoztatás mond, ha ebből indulunk ki, és erre fűzzük rá az anyagi eszközöket, akkor történhet valami.”

És a keresztények...

„Nekünk keresztényeknek van egy óriási fegyverünk, a kinyilatkoztatás emberképe és az ebből fakadó kapcsolatok. Óvodákat, iskolákat más is tud működtetni, munkahelyet is lehet teremteni. De mi az, ami az egyház sajátossága, és amit csak az egyház tud kínálni, mint megoldást?”

Mi a Ceferino Házban, a Váci Egyházmegye Evangelizációs Központjában Gyömrőn tudatosan és szándékosan nem csak a cigányokkal foglalkozunk, mert nem ez a megoldás kulcsa. Nem arról van szó, hogy mi magyar nem cigányok elkezdünk törődni velük, lehajolunk hozzájuk és majd a roma társadalom ennek következtében megváltozik, fejlődik, megtanul együtt élni a magyarokkal. Nem ilyen egyszerű a képlet. Törekvésünk, hogy egyfajta valódi testvériséget, szimmetrikus emberi kapcsolatokat valósítunk meg cigányok és nem cigányok egymás között, és ennek a mintájával állunk oda a társadalom elé, mert csak ez lehet segítség. Ezt céloztuk meg a Ceferino közösséggel, hogy valósággá váltsuk.

Mit tett a kereszténység az elmúlt századokban? Azt tette példaként az ókorban, hogy a római patrícusokból és a rabszolgákból lett keresztények testvéri közösségben, harmonikusan együtt tudtak élni. Ez olyan elemi vonzást gyakorolt a társadalomra, hogy 300 év alatt az

Dúl Géza

1974-ben, 23 évesen szenteltek pappá és Valkón lettem plébános, ahol a lakosság 30%-a cigány. Mindig éreztem egy hívást, hogy a cigánysággal foglalkozzam, de jó, hogy nem ugrottam mindjárt neki ennek a feladatnak, mert munkatársakra volt szükségem, hogy egy közösséggel tudjak dolgozni, mely létre is jött még ott Valkón.

50 milliós római társadalomban kb. 10 millió volt a keresztény – üldözéskörülmenyek között. A tanúságtétel ereje formálta a társadalmat. Mi a magunk körében ezt a mintát építjük egymás között és törekszünk felmutatni, ahol az ember az embernek testvére. Ezt célozzák a lelkigyakorlatok, a közös táborok, nyaralások, a rendszeres lelki napok. Az egyház emberképéből, világképéből fakadóan az emberi méltóságot állítja helyre és krisztusarcúságból fakadó testvéri kapcsolat alapján rendezzi az emberek közötti kapcsolatokat is. Ha ezt nem adjuk, akkor az egyház a legsajátosabb sajátjától fosztja meg az emberi társadalmat.”

Történt valami, ami meghatározó volt

„Valkó községben karácsonykor 1997 körül, a karitászcsoomagokat vitt rászoruló családoknak és volt 3-4 olyan család, akikkel kapcsolatban azt mondták, hogy oda nem mennek ki. Ekkor én indultam el hozzájuk és megrendítő volt számomra, hogy a plébánián emberek ilyen körülmények között élnek a XX. század utolsó éveiben, Európa közepén. Nagyon rosszul éreztem magam, hogy nem tettem értük semmit.

Aztán kifejezték, hogy szeretnének „szent helyre záródokolni”. „Rendben van – mondtam –, de erre fel kell készülni.” Összejártunk, ismerkedtünk Jézussal, imákat tanultunk, és megismertük a zárándokhely történetét, stb. Lassan-lassan egy felnőtt hittan kerekedett ki belőle. Csak hogy érezzük a légkört: Jézus életével ismerkedve, egy alkalommal szóba került a megbocsátás, az evangélium alapján. Kérdésemre a következő alkalommal kiderült, hogy egyik is, másik is kibékült a szomszédjával, olyanok, akik eddig nem beszéltek egymással. Akkor azt mondtam, „Itt, most történt valami. Ebből még lesz valami!”

Az egyik cigány testvérem egyszer megkérdezte tőlem: „Géza atya, miért szereted te annyira a cigányokat?” Amikor az válaszoltam, hogy én nem a cigányokat szeretem, nagyra kerekedett a szeme. „Én az embereket szeretem, akár cigányok, akár nem.”, válaszoltam. Azóta is hálásan köszöni ezt a mondatomat, mert érti, hogy egyaránt Isten gyermekei vagyunk.” ■

Rövid visszatekintés

A cigánypasztoráció Magyarországon Sólya Miklós görög katolikus párókussal indult el Hodászon, aki 1941-ben került oda és most lenne 100 éves.

A kommunista időkben egy-két helyen adódott néhány lelkipásztor, aki foglalkozott a cigányokkal.

1989 után gomba módon szaporodtak az ilyen kezdeményezések, most a katolikus egyházban 80 közösség, szerzetesház, plébánia van, ahol foglalkoznak a cigánypasztorációval.

2003-ban a Vatikán annak elismeréseként, hogy Magyarország Európa-szerte a cigánypasztoráció élvonalába tartozik, az első Vatikánon kívüli cigánypasztorációs világkonferenciát Budapest rendezhette meg. A roma szakkollégiumok is magyar sajátosságnak számítanak, számuk először négy volt és most még kettő indul.

Foto: Papp Gábor

TÖBBLET(T)

Harmincöt éve végeztem az építésztechnológiai kart és évfolyam-találkozón vettem részt egy vidéki város elegáns szállodájában. Ötévente találkozunk, s ilyenkor együtt töltjük a péntek délutánt és a szombat délelőttöt. Aki teheti, mert van, aki csak péntekre jön.

Egy kis nosztalgia, jóízű beszélgetések, talán egy kicsit már túl a milyen kocsival érkezem, mire vittem felhangokon.

Néhány lelkes és kitartó szervező munkájának (is) köszönhetően az évfolyam háromnegyede, 93 ember eljött, pedig már gyarapszik az eltávozottak köre, s néhányan külföldön élnek (többségük el tudott jönni).

A vacsora után vetítés, s az egyik szervező ismerteti egyenként, ki miért nem tudott részt venni, ki nem jelentett vissza, kiről nem tudunk semmit. Mint egy névsorolvasás, s közös gondolkodás, hátha tud a nem jelentkezőkről valaki. Néhány levél is feltűnik, s az egyik különösen fájdalmas, mert évfolyamtársunk arról értesít bennünket, hogy munkája sincs, s anyagilag is padlót fogott, lakását is el kellett adja. Csend, a gondolatok akörül járhatnak, hogy ugyanaz a végzettségünk, hogy miként tudnánk

munkát szerezni, amikor nekünk sincs vagy csak alig-alig. A „piacon” talán vetélytársak is vagyunk.

Aztán váratlanul egyikünk a mikrofonhoz lép, s egy ötletet mond: most valószínűleg nem tudunk radikális megoldást, de mi lenne, ha egy gyorssegélyt összeadnánk, egy ezrest fejenként. Kis kavarodás, bizonytalanság után megszületik az

igen, induljon el a kalap. Asztalról asztalra jár, s aki akar vagy tud, az beletesz valamennyit. Aztán elakad valamelyik asztalon. Valaki felveszi, vállalja a kalapozást, nem nézve az arcokba, hogy ne érezzen senki erkölcsi kényszert. Aztán össze-számoljuk, s a találkozó végén a szervezőknél maradt pénzzel kiegészül, 102500 forint gyűlt össze.

Nekem jutott az a feladat, hogy elvigyem vidékre, ahova költözött az évfolyamtárs, feladva fővárosi elegáns ingatlanát, majd egész egzisztenciáját. A falun kívüli, erdőbeli ház félig kész otthonában, ahol a mindennapi küzdelem folyik az egészséges és tiszta ivóvízért, a biztonságos villanyellátásért, a sittel teli terasz mellett beszélgetünk.

Elmondhatatlan az öröme, amikor átadom a telt borítékot, az évfolyam ajándékát. „Pedig az évfolyam nem is keresztény közösség” – jegyzi meg a hitre nem is oly rég rátalált ember tapasztalatával és csodálkozásával (s talán nem mindenkinek tűnt fel ott helyben se, hogy aki a javaslatot tette, meg aki a kezdeti nehézségeken átlendítette a gyűjtést, aztán az, aki a kalapot vitte tovább, azok hívó emberek). Az évfolyam valóban sokféle gyökerű, világlátású, de látszik, hogy a jóra sokan nyitottak vallási

hovatartozástól függetlenül.

Számomra is nagy az öröm, hogy a nosztalgiazásból, a múltba nézésből beleléptünk a jelenbe, s tettünk valamit közösen. Nem oldottuk meg a problémát, de talán erősítettük a reményt benne, aki a pénzt kapta, s magunkban is, hogy képesek vagyunk tenni valamit. Közösen többet, mint egyedül.

E. P.

PÁLYÁN A JÖVŐ

Fehérpataky
Rita

Lezajlott a harmadik Run4Unity. Tizenévesek óráról órára egy jelképes stafétával az egész világot körbeölelték. Felhívták a figyelmet kb. 80 nemzet 120 városában arra, hogy új alapokon szeretnék építeni jövőjüket, és ezt készek már most elkezdni.

Elmentem és belevetettem magam! Az akadályversenyen végigcsináltam egy akadályt – bár nem szándékosan –, szendvicseket kentem világ-megváltó gondolatokat cserélve egy testvéremmel, lányaim lelkesen vettek részt a bolgár táncban, és hősiesen lefutottam a távot, staféta helyett egy-két ziháló, ám csillogó szemű, büszke fiatal kezével kezemben! Belemerültem, hogy érezhessem az ízt!

Közben lépten-nyomon kérdéseket tettem fel a fiataloknak, és amilyen válaszokat kaptam, azon magam is meglepődtem. Megvilágosodott előttem, hogyan kapcsolódhat össze egy budapesti X. kerületi gimnázium udvarán rendezett sportnap, a szívünkbe kódolt egysült világ utáni vágyunk konkrét megvalósításának lépcsőfokaival!

Először Mórász Julcsival és barátjával beszélgettem, akik kisgimnazista korúak. Meséljetelek a délelőtti programokról! – kértem őket. „Nagyon jó volt az idősök otthonába elmenni, mert nekik nincsenek családtagjaik, és amikor beléptünk, örültek, így színesebbé tettük a mai napjukat. Segítettünk,

kértek kávét, és föl vittük nekik az automatából. Boldogok voltak! Beszélgettünk velük az életükről, ez jót tett nekik, mert látszott rajtuk, hogy nem sokan látogatják őket. Örültek, hogy fiatalabbak vagyunk, mint a rokonaik, például

möt és az egyik nénitől kaptunk nápolyit is. Volt egy vetélkedő a teraszon, kivittük oda az időseket, és ott játszottunk velük. Több téma volt, például sütés-főzés, film vagy zene, és ezekből választhattak, mindig megbeszélték közösen, és

Fotó: Papp Csaba (2)

az egyik néni meg is kért, hogy segítsünk felhívni a hűgát, mert nem tudta kezelni a telefonját, és mi segítettünk neki a barátnőmmel. Mi is nagyon örültünk, hogy elmehettünk, így ők is adtak nekünk örö-

asztán mondták a válaszokat. Szeretnénk menni hozzájuk minden héten, már van két néni, akit külön kiszemeltünk, mert nagyon egyedül vannak ott, és gondoltuk, hogy majd látogatjuk őket mi.”

Később a hatodikos Barlay Annát faggattam az akadályversenyről. Megkérdeztem, miben különbözik ez a nap egy átlagos sportnaptól, mire azt válaszolta, színesebb, és az állomásokon a '6 igen' volt a téma, ami köré rendeződtek a feladatok, az egy pluszt adott a sport mellé.

A 15 éves Kókai Márktól azt kérdeztem, mi a lényege annak, hogy az egész világon megy körbe ez a program óráról-órára. „Szerintem az, hogy a nemzetek valamilyen szinten egyesülni tudnak legalábbis a mostani futás által, időzónákon át továbbadva ezt a stafétát. Ez tényleg tök jó dolog.”

Ez kihat a te életedre? „Én annak is örülök, hogy tudhatom, ezen az országon kívül vannak hasonló gyerekek, akik ugyanazt az elvet vallják, mint én. Az mégiscsak jó, megerősít a hitben. Nemcsak én vagyok, aki kitart a hit mellett, hanem vannak mások is.”

Barlay Vince és Edöcsény Csenge volt a két tizenéves műsorvezető a nap folyamán. Nagyon érdekelt, mi motivál két fiatalt, hogy áldozatot nem sajnálva előkészületi feladatokat is vállalva konkrét építői legyenek ennek a napnak.

A bejáratnál ki volt írva „Run4unity for a united world”. Megkérdeztem Vincét, ez a nap miben építi az egyesült világot? „Eljövünk és mindenkit a barátunknak tekintve építjük egymást, építjük ezt a kapcsolatot tovább, és ha ezt továbbadjuk, akkor tényleg létrejön az egyesült világ.”

Csenge, mit jelent neked ez a rendezvény, mi motivált, hogy építő tagja legyél? „Annyira örül-

Fotó: Aradi Rita

tem, hogy eljöhettek, egyrészt azért, mert együtt sportolhatunk, találkozhatok azokkal a barátaimmal, akik az ország másik szélén élnek. A másik, hogy ez egy nagyobb rendezvény, és nagyon jó dolog egy ilyenben részt venni, nem látom, ahogy a többi országokban futnak, de jó érzés tudni, hogy most én részese vagyok egy hatalmas dolognak, amibe több tízezer részt vesznek a világ minden táján. Ráadásul amikor itt sportolunk, akkor az teljesen más! Sokkal jobb a csapatjáték, és jobban lehet játszani, mindenkiből kijön az, hogy mennyire jó! Tényleg, – valamelyik nap jöttem rá – érzem a különbséget a kétféle játék között. Mennyivel jobb egy ilyen közösségben sportolni, és mennyiben más egy iskolai programon részt venni.”

Túl azon, hogy bátorít téged, mit jelent számodra, hogy ez a rendezvény nemzetközi? „Hatalmas dolog, hogy igazából egy programon keresztül, közel száz nemzet kapcsolódik össze. Én úgy gondolom, hogy például egy szegényebb országban, ahol a gyerekeknek nincs annyi lehetősége együtt lenni, nagyobb programo-

kon részt venni, ott egy ilyen méretű rendezvény, hogy több száz fiatal összegyűlik mondjuk Indiában vagy Afrikában, az megdobja az ő életüket. Szerintem annyira jó, hogy egy ilyen hatalmas életmódban lehet részük. Ezért ez egy fontos dolog.”

Nem álltam meg, hogy ne tegyem fel ismét, korábban Vincének szegezett kérdésemet. Milyen szerepe van a mai rendezvénynek az egyesült világ előmozdításában? „Mindig elmondják, hogy a fiatalok a jövő nemzedéke, de ahhoz, hogy igazán a jövő nemzedéke lehessünk, ahhoz szükség van olyan programokra, ahol megismerjük, milyenek kéne lennie a jövőnek. Az által, hogy megtanulunk egymással élni a sportban, hogy hogyan tudunk szeretettel sportolni, egymással kapcsolatot tudunk létesíteni, tehát ismerkedhetünk olyan fiatalokkal, akik velünk egy értékrendet képviselnek és támogatnak minket abban, hogy ezt a hétköznapijainkban éljük. Ha én hazamegyek a baráti körömbbe, ahol eltérő értékrendű fiatalok is vannak, akkor én ezt tudom élni, és ezáltal terjed a szeretet a többiek között!” ■

Nagy Márta

A NAPOZÁSRÓL

Melyek a legfontosabb tanácsok a napozással kapcsolatban?

Nagyon fontos az óvatosság. A légkör megváltozása miatt ma sajnos nagyobb veszélynek vagyunk kitéve, mint régebben, mert a káros sugárzás nem nyelődik el olyan mértékben az ozonrétegben és az atmoszférában, mint évtizedekkel korábban. Nem napozhatunk gondtalanul, különösen tavasz végén, nyár elején, amikor még nincs elegendő védő festékréteg a bőrünkben. A nap fényének nem látható tartományába esnek az ultraviola sugarak (UVA, UVB), amelyek a bőrünkben elnyelődve azonnali vagy késői elváltozásokat okozhatnak. A korai hatások közé sorolhatjuk a napégést, az esetleges fényérzékenyítő gyógyszerek vagy krémek hatására megjelenő kiütéseket, vagy a napfény-allergiát. Akár évekkkel, évtizedekkel később jelentkezik a túlzott napozás hatására a bőr eldurvulása, ráncosodása, idő előtti öregedése, rákos megbetegedése. A szem védelme is nagyon fontos, mert nagyobb mértékű sugárzás esetén gyulladás vagy a szem ideghártyájának károsodása is kialakulhat. Veszélyesek lehetnek nyáron

a vízről vagy a hegyekben a hóról, jégről visszaverődő sugarak. A bőrtípustól függ, ki mennyire érzékeny az UV sugárzásra, a világos bőrűek és a kisgyermekek sokkal inkább, mint a sötétebb bőrszínűek, ugyanis a pigmentréteg védi a bőr mélyebb rétegeit a káros hatásoktól. Általános szabályként mondanám, hogy április elejétől szeptember végéig a déli órákban 11-től 15-ig lehetőleg egyáltalán ne menjünk a napra, ha mégis muszáj, akkor kalappal, ruházattal, fényvédő krémmel védjük bőrünket, szemünket pedig napszemüveggel. (A kicsit is érzékenyebb bőrűekre, kisgyermekekre inkább 10-16 óráig vonatkozik ez a szabály.) A gyógyulóban lévő sebekben, hegvonalakban, pigmenthiányos foltokban egyáltalán nincs védő festékréteg, ezért védelmük különösen szükséges. A jó fényvédő krém beszívódik a bőrbe, a fürdőzés nem mossa le, és a bőr típusához alkalmazkodva elegendően erős fényvédő tulajdonságú (a faktorszám jelzi az erősséget). A déli órákban mégis lehetőleg a nap kerülése és a mechanikai védelem ajánlott! Ha a bőrünk képes festéktermelésre, a reggeli és késő délutáni napfény is le tud barnítani, ha pedig világos, érzékeny a bőrünk, akkor sem okoz ez a nap-sugár már leégést. ■

Egészségünk

Fotó: CN (2)

ÚJ VÁROS

HAVONTA SZÍNESBEN

több olyan írással, amit csak itt olvashatsz. Beszéljess róla a családban!

ÚJ VÁROS

VÉLEMÉNYCSERÉRE AJÁNLJUK

a Nézőpont rovatból Fekete Regina és Mórász Tamás cikkét, és Fábíán Zsuzsanna rovatát a Nevelés útvesztőiről.

www.ujv

LAP

ONLINE

EGYRE TÖBB SAJÁT
CIKKEL, KAPCSOLÓDÓ
FÓRUMOKKAL

Brüsszeli dossziénkban
olvashatod az Együtt Eu-
rópáért találkozó felszólá-
lásait.

aros.eu

Pszichológia

BÚCSÚ A SZORONGÁSTÓL

Tizenegy éves lányom sokat szorong, aggódik mindenért, aztán belátja, hogy mindig minden sikerül neki. Mivel tudnám megnyugtani? M. T.

A szorongás onnan adódik, hogy a jövőbeli dolgokat jelenvalónak érezzük. Fontos ezért megkeresni a nyugtalanság okát, rámutatni, hogy mennyire viszonylagos, és csak a jelen pillanatra összpontosítani. Mindenesetre az efféle szorongás szinte normális a serdülőkorban, mely átmenetet képez a biztonságot jelentő gyermekorból egy problémákkal teli életszakaszba. Olvasónknak ezért azt ajánlom, hogy egy héten át minden este olvassa fel kislányának lefekvés előtt a következő kis történetet (persze, ha ő is szeretné, és lehetőleg csukott szemmel hallgatva): „Volt egyszer egy kis veréb, akinek az élete másból sem állt, csak folytonos aggodásból és kérdésekből. Már a tojásban azon rágódott: »Vajon sikerül kitörnöm ebből a kemény burokból? Nem fogok kiesni a fészekből? Hoznak majd táplálékot a szüleim?« Mikor

ezek elmúltak, más félelmei támadtak, míg remegve kapaszkodott az ágba, hogy első alkalommal neki-rugaszkodjék levegőnek: »Elég erősek a szárnyaim? És ha lezuhanok? Ki hoz föl újra? Tudok fészket építeni?« Ez is sikerült, de a kis veréb továbbra is aggódott: »A tojások biztonságban lesznek? Villám üthet a fába és hamuvá lesz az egész családom. És ha a kánya viszi el a kicsinyeimet? Sikerül etetnem őket?« Amikor a szép, egészséges fiókák fürgén repdestek már, a veréb csak panaszkodott: »Találnak maguknak ennivalót? Vigyáznak, ha jön a macska vagy más ragadozó?« Aztán egy nap megállt a fa alatt a Mester, felmutatott a verébre és azt mondta a tanítványainak: »Nézzétek az ég madarait, nem vetnek, nem aratnak és csűrbe sem gyűjtenek, mennyei Atyátok mégis gondjukat viseli!« A veréb hirtelen rádöbbsent, hogy mindig mindene megvolt. És észre sem vette.» A mese után olvasónk adhatna egy jó éjt puszit a lányának, aki még csukott szemmel fekszik, és hagyja magára anélkül, hogy bármit is hozzátenne vagy kérdezne.

*Pasquale Ionata
Fordította: Bartus Sándor*

A NEVELÉS ÚTVESZTŐI

**Fábíán
Zsuzsanna**

Pedagógiai munkám közben rendszeresen szembesülök mindazzal a nehézséggel, bizonytalansággal, kihívással, amelyeket a szülők a mai, posztmodernnek nevezett világunkban átélnek és mindazokkal a hibákkal, amelyeket gyermekeik nevelése során elkövetnek. Logopédusként ép értelmű, halló, három év körüli, nembeszélő gyermekek beszédtíráásával foglalkozom, és tapasztalom, hogy maga a nembeszélés is egy árulkodó jel, a társadalomba való beilleszkedés fontos feltétel-

Online rovatunk bevezető cikke a családok és a pedagógusok nehézségeiről a posztmodern korban.

ének hiányáról. Az a gyermek, aki nem tanult meg beszélni, jóllehet fizikailag alkalmas rá és beszélő környezetben él, gyakran olyan családból jön, ahol a biztonságérzet, a szeretet, az irány- és példamutatás nincs meg vagy csak nagyon hiányos formában van jelen.

Posztmodern relativizmus

Korunkat gyakran illetik a „posztmodern” jelzővel. Nagyon leegyszerűsítve azt mondhatjuk, hogy a posztmodern társadalomban minden, ami egykor kőbe volt vésve, mostanra relatívvá vált. Több konkrét esetben tapasztalom ezt, hiszen igen sok családdal álltam és állok folyamatos kapcsolatban, és magam is gyakorló anyuka vagyok, így hát végigtekintettem a legjellemzőbb problémákat. Ezek a gondolatok

számtalan komoly beszélgetésen, valamint a sokéves gyakorlati tapasztalaton alapulnak, de felhasználtam a rendelkezésre álló, bőséges szakirodalmat is, különösen a nagyobb gyermekekkel kapcsolatosan. Az egészen kicsik nehézségei után ugyanis nem kevesebb problémával jelentkezik a serdülő-, majd a fiatal felnőtt kor. Leszögezhetjük, hogy a bölcs mondás, miszerint „Kisgyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond”, mai – posztmodernnek mondott – világunkban is igaz.

A család válsága

A klasszikus értelemben vett család láthatóan mély válságban van, létjogosultságát évek óta vitatják. Sokak számára avítnak tűnik ez az intézmény. Sok a válás, jellemző az individualizmus és az el-nem-köteleződés. Megfigyelhetők a többször változó párkapcsolatok. Ma nem ritka, hogy a gyermekeknek pár év alatt több „anyjuk” és „apjuk” is van, a testvéreik pedig különböző családnevet viselnek. **Egyre több tanítványomat a nagyszülők nevelik. A szereposztás is átalakult a meglévő családokban. Egyre kevésbé világos, kinek mi is a „munkája” a családban, ki miben illetékes, mi-ben dönthet.** Gyakran kérdeznek tőlem a szülők, nagyszülők olyan, egészen személyes dolgokat, amelyek nemrégén még a „hálósza-ba titok” kategóriájába tartoztak.

A gyermekek és szüleik közötti kapcsolatok is nagy változásokon mentek keresztül. A szülők már nem tudják, hogyan neveljék a gyerekeket, és a gyerekek sem tudják, hogyan viselkedjenek a szüleikkel. Nagyobb szabadságuk van, önállóbbá váltak, túl korán élik a saját életüket, miközben olyan, igen erős hatások érik őket, melyek komoly veszélyt jelentenek. Egyre többször hallom, hogy „nem akarom

semmilyen irányba befolyásolni a gyermekemet, hogy minden irányba fejlődhessen”. Ezzel azonban a szülő az alapvető biztonságot nem adja meg a gyermekének. A korlátok nélküli gyermek pedig keresi azt, hogy meddig mehet el, mivel szüksége van a korlátokra, hiszen csak azokon belül érezheti magát biztonságban.

Megfigyeltem, hogy egyre több az alkudozás, a szülők nem mernek parancsolni a gyermeküknek. A gyerekek kívánságait, megnyilatkozásait jobban figyelembe veszik, mint a múltban, a büntetések mértéke viszont kisebb lett, illetve elmaradnak. A gyerekeknek szinte mindent szabad, még ha kínos helyzetekbe hozzák is ezzel a szülőket vagy veszélyes dolgokat művelnek. (Négy és fél éves tanítványom rendszeresen quadozik és saját bozótívágó kése van. Többször is komoly sérüléseket láttam rajta.) Ugyanakkor bizonyos helyzetekben felnőttként kezelik a gyermekeket,

ÚJ VÁROS online
Cikksorozatunk első része, a Digitális gyermekkor máris olvasható:
www.ujvaros.eu

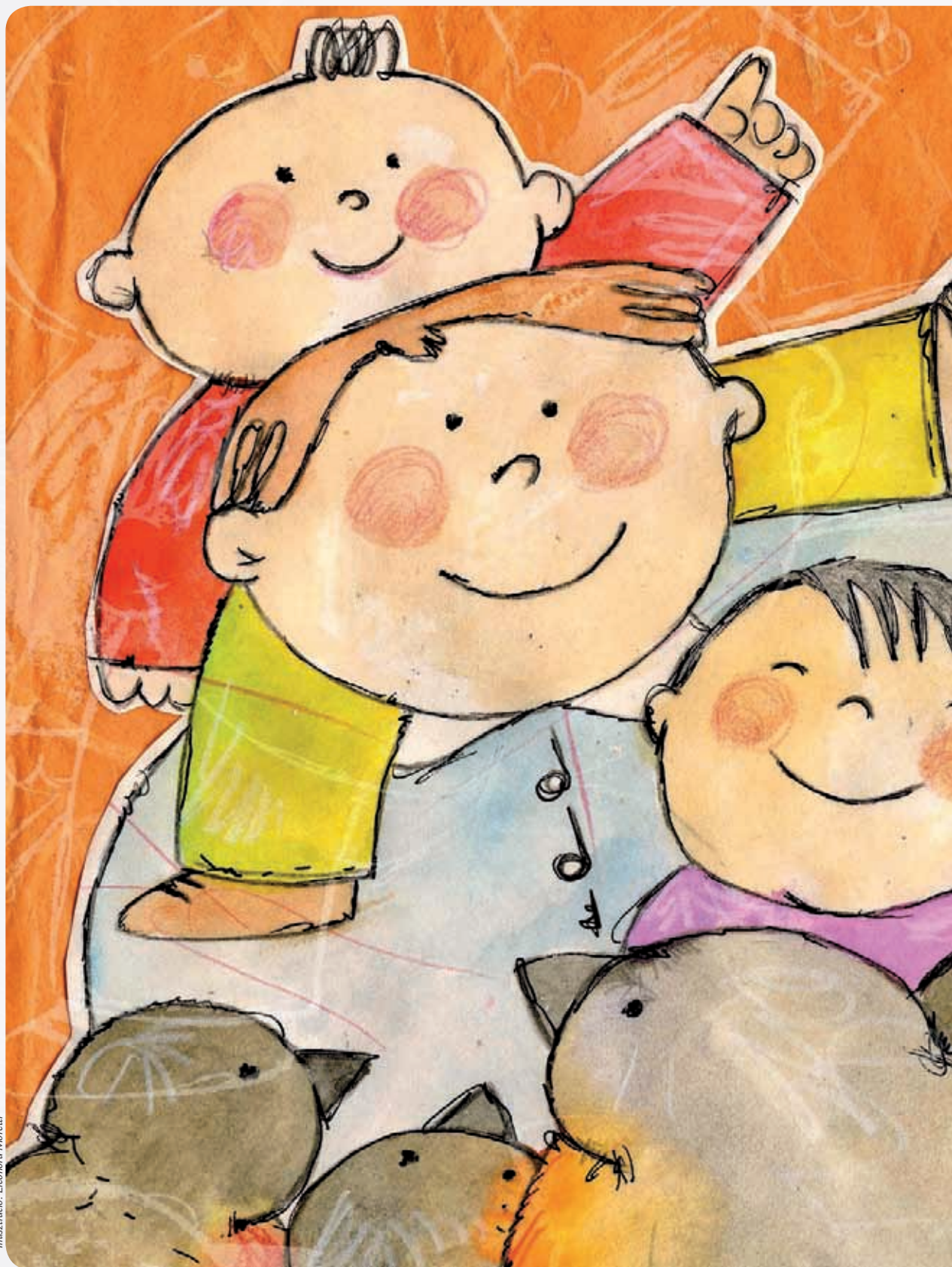
megvitatják velük a dolgokat, dönteni engedik őket már két-három évesen. Megkérdezik tőlük, amit a felnőtteknek kellene tudni, például, hogy milyen ruhát akar felvenni, kivel szeretne játszani, van-e kedve fürödni, és mit akar enni. Túl korán kap támogatást a gyermeki autonómiára való törekvés, és ha később emiatt „nem megy a nevelés”, akkor rábízák a külső segítőkire a dolgot. Látom a hozzám és a kollégáimhoz forduló szülőkön, nagyszülőkön, hogy tőlünk várják a megoldást a legelemibb helyzetekben is, hogy majd mi oldjuk meg a gyermekkel kapcsolatos legkülönbözőbb problémájukat.

A gyermekkor eltűnése

Amellett, hogy manapság a gyerekek sokkal korábban tudnak és ismernek meg mindent, sokkal rövidebb ideig „gyerekek” a szónak abban az értelmében, amit az ártatlansággal, a védelemre szoruló sebezhetőséggel asszociálunk. Pedig véleményem szerint ebben a tényleg modern korban is ugyanazok a gyermekek igényei, mint ezer éve: szerető, biztonságos, fejlesztő környezetben szeretnének élni. Ez rengeteg aspektusában más, mint akár tíz-húsz évvel ezelőtt. Fel kell tennünk a kérdést: Mit tehetünk, hiszen mi is benne élünk a posztmodern társadalomban. Mi a mi felelősségük nekünk, pedagógusoknak? A mi kompetenciánk, területünk a kollégáimmal például a kisgyermeket nevelő családok, akik látszólag csak a beszédproblémák miatt keresnek fel minket. **Mit tehetünk? Először is meg kell értenünk és el kell fogadnunk a bizonytalan, támaszigényes szülőket.** Melléjük kell állnunk, aztán újra fel kell fedeztetnünk velük a család értékes vonásait: a szülők, nagyszülők, no meg a gyermekek jogait és kötelességeit. Az egymás iránti bizalmat és szeretetet, mert bizony gyakran tapasztalom, hogy a szülők már kevésbé vagy nem szeretik gyermeküket, aki annyi kellemetlenséget okozott és szegycinteli helyzetbe hozta őket.

Összegezve: sokfelől és sokféle veszély leselkedik a gyermekekre a posztmodern korban. Az Új Város Online „hasábjain” részletesen foglalkozom majd a gyermekkor eltűnésével, a digitális gyermekkorral, a kisgyermekkori márkafüggőséggel, a gyermekeket érő agresszióval és az agresszor gyermekekkel, a gyermekkor szexualizáltságával, a kiskorúak drog- és alkoholfogyasztásával és más fontos témákkal. ■

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: Eleonora Moretti

MIÉRT ÉNEKEL A FÜLEMÜLE?

Hallottatok már fülemülét tavasszal énekelni? A madárfesztiválon – ha volna ilyen – biztos első helyezett lenne gyönyörű dallamaival és a forrás csörgedezéséhez hasonló üde trilláival.

Egyszer egy fülemüle – valójában kettő – fészket rakott egy odúban. A fa éppen egy tudós kertjében nőtt, akit ornitológusnak hívnak, és a madarak viselkedését tanulmányozza. Fülemüle mama hat tojást rakott a maga készítette fészkekbe. Amíg ő a tojásokon ült, az apa madár szerezte be az ennivalót mindkettőjüknek. A tojások 13 nap múlva repedezni kezdtek, a fiókák belülről piciny csőrükkel addig ütögették, amíg végleg ki nem szabadultak, hogy mamájuk védőszárnyai alá bújhassanak. Még pelyhesek voltak és alig bírtak lábra állni. Attól a naptól kezdve a hím fülemüle énekelni kezdett, és csak úgy áradt a madárfütty mindenütt éjjel és nappal. Az ornitológusnak nagyon tetszett ez a bájos hang, éjszaka ez ringatta álomba. Hanem azért nagyon furdalta az oldalát a kíváncsiság, vajon miért énekel állandóan a fülemüle, miért nem elég neki csak nappal? (Tudnotok kell, hogy a fülemülénél csak a hím énekel!) Reggel támadt egy ötlete. Felmászott a fészkekhez és kivett két fiókát. Bevitte a házba és meleg gyapjával bélelt kosárba rakta őket, hogy ne fázzanak. Két hétig etette, majd visszavitte a kicsiket a fészkekbe, mert lassan már kezdtek volna repülni. És tényleg, hamarosan eljött ez a pillanat. Szaladt a tudós, hogy megfigyelhesse az eseményt. Ahogy a hím fiókák kirepültek, rázendítettek és az apa madárhoz hasonlóan énekelni kezdtek. A házban nevelkedett két kicsi viszont olyan fülsértő rikoltozásba kezdett, hogy a többiek ijedten rebbentek szét körülöttük. Íme a titok nyitja! Fülemüle apa tudja, hogy a kicsiknek szükségük van rá is, nem csak a mamájukra. Tudja jól, hogy egy hónapja van rá, hogy megtanítsa azt a rengeteg strófát (háromszáznál is többet), amivel biztosítja a faj fennmaradását és jövőjét.

A tudós is volt két csemetéje, de mindig az anyjukra hagyta őket mondván, hogy sok a munkája. Este, amikor hazaért, a gyerekek már aludtak. Ezen a rendkívüli napon azonban elhatározta, hogy példát vesz a fülemüléről. Nem volt vesztegetni való ideje. Minden alkalmat megragadott, hogy szeretetet adjon fiainak és megtanítsa minden szépre és jóra őket, amire csak tudta. És nem volt olyan este, hogy elalvás előtt meg ne pusztította volna őket édesanyjukkal együtt.

Grazia Passa
Fordította: Bartus Sándor

Az út a Kálváriára egy kicsit másképp Malom és kereszt

A *Malom és Kereszt* egy grandiózus filmvállalkozás, mely Pieter Bruegel *Az út a Kálváriára* című, több mint ötszáz alakot megjelenítő 1564-ben készült festményének tartalmi elemzése figyelemre méltó vizualitással. Rendkívül kevés beszéd hangzik el a Lech Majewski rendezte lengyel történelmi alkotásban, s többnyire az sem párbeszédként, hanem elmélkedésként, vagy magyarázatként szolgál. A film vizuális stábja „behatolt” Bruegel festményébe, hogy annak több száz szereplőjéből néhány karaktert kiragadva részletesen elemezze a kép cselekményét. A filmben a figurák belső történetét ismerjük meg, melyek által a szemünk előtt bomlik ki a gigantikus festmény jelentése, kőkemény valósága. Két híres színész alakítja a főszerepeket. Rutger Hauer játssza magát Pieter Bruegelt, aki gyakorlatilag a festés folyamata közben magyarázza el a megrendelőnek, Nicolaes Jonghelinck bankárnak (Michael York), hogy mi, miért szerepel a képen. Csupán ők ketten szólnak meg a játékidő alatt. Lech Majewski nem könnyű, erőteljes, a középkor világát hűen tükröző filmmel jelentkezik, melyben az elmélkedős jelleg dominál. A hazai filmszínházak június 14-től vetítik a *Malom és Kereszt* című filmet.

A médiavilág híreit összeállította: Góbel Ágoston

Innentől kezdve Egerben

33. Kaláka Fesztivál

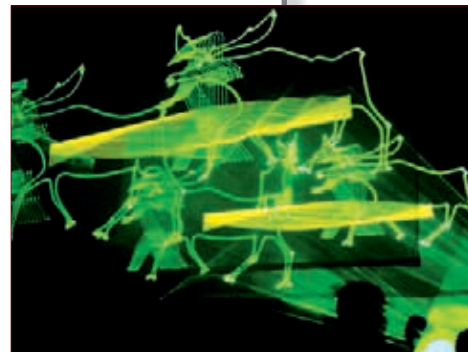
A Diósgyőri várat a zajló rekonstrukciós munkálatok miatt ebben az évben nem tudja igénybe venni a rendezvény, így másik várost kellett keresni a népszerű Kaláka Fesztiválnak. Sok ajánlat érkezett az ország minden részéről, míg végül lándzsát törtek az új helyszín mellett: Eger! A fesztivál időpontja, melyet érdemes minél hamarabb bejegyezni naptárunkba: június 29., 30., július 1.

A fesztiválnak idén két központi helyszíne lesz: az Egri Vár és a Dobó tér. Az új város új lehetőségeket is kínál, így a már hagyományosnak mondható események mellett új programokkal is bővül majd a fesztivál. Népművészeti- és népi iparművészeti vásár, mesterség-bemutatók, koncertek, kiállítások, filmvetítések, gyerekprogramok és persze az elmaradhatatlan folkkocsmá, ahol táncház várja az érdeklődőket. Részletesebb információkért érdemes ellátogatni a rendezvény honlapjára: www.kalakafesztival.hu

Fényművészeti kiállítás Veszprémben Fény, szín, mozgás

A fény elektromágneses hullám, fotonokban továbbít energiát, egyben minden emberi élmények egyik legnagyobbika. A látás információink döntő többségének forrása, s fény nélkül a művészetek tekintélyes része is felfoghatatlan lenne, a képzőművészeket kevésbé tudnánk élvezni. De... Fényművészet? Képzőművészetről, szépművészetről sokat hallunk, de fényművészetről? Mit lehet tudni róla? A fényművészet az elmúlt század utolsó évtizedeiben bontakozott ki, melyhez az optikai elektronika dinamikus fejlődése nagymértékben hozzájárult. Hosszú ideig az emberiség történelmében a képzőművészeket inkább a fény „teremtőményei” foglalkoztatták, s nem a fény közvetlen alakítása, ami a fényművészet kiindulópontja. Huszonkét magyar kortárs képzőművész kinetikus és fényművészeti kiállítása tekinthető meg a veszprémi Laczkó Dezső Múzeumban június 1-től november 30-ig.

A SZÁMOKRÓL

Tanultátok-e a számokat?

Bizony számok **az emberek** is,
Mintha sok 1-es volna az irkában.
Hanem ezek maguktól számolódnak
És csudálkozik módfölött az irka
Hogy mindegyik csak magára gondol,
Különb akar lenni a többinél
S oktanul külön hatványozódik,
Pedig csinálhatja végtelenségig,
Az 1 ilyformán mindig 1 marad
És nem szoroz az 1 és nem is oszt.

Vegyetek erőt magatokon
És legelőször is
A legegyszerűbb dolgokhoz lássatok –
Adódjatok össze,
Hogy roppant módon felnövekedvén,
Az Istent is, aki végtelenség,
Valahogyan megközelítsétek.

József Attila

